

”Många har ingen aning om hur allvarlig situationen i Sverige är”

Peter Springare är djupt bekymrad. De kriminella flyttar fram sina positioner. Sprängningar av polisstationer och det ökade våldet mot polisen i stort är ett tydligt tecken på en mycket allvarlig utveckling, samtidigt som man i media förskönar och ägnar sig åt Bagdad Bob-retorik kring det som sker. "Man går ut och säger att man har full kontroll. Men det är precis tvärtom, vi har tappat kontrollen". Han är även starkt kritisk till hur Dan Eliasson manipulerar statistik och önskar att debatten blev friare och ärligare. I en exklusiv intervju för Katerina Magasin berättar han om livet åtta månader efter "jag är så jävla trött" – och hur han anser att landets problem kan börja lösas.

Det har gått åtta månader sedan polisen Peter Springare gick ut på Facebook med sitt numera världskända uttalande "Jag är så jävla trött", som ingen läskunnig människa i Sverige kunnat missa. Det väckte stor uppmärksamhet, debatt om kriminalitet och invandring och gjorde honom till rikskändis över en natt på kuppen. Sen dess har det blivit ytterligare en del kontroverser i pressen. Men över sommaren har det varit lite tyst om honom och därför tänker jag att det är dags att träffas och tala lite om hur han haft det och hur han ser på Sverige idag.

Vi ska träffas på kinarestaurangen som ligger mitt emot polishuset i Örebro, vi skojar om att det har blivit vårt stamställe. Sist var jag här i april och då tog Peter också med mig på en tur i Örebros så kallade särskilt utsatta områden. Men inte bara det. Han visade mig dessutom några platser där den ökände serievåldtäktsmannen Niklas Eliasson (även kallad "Örebromannen") förgripit sig på kvinnor, och berättade ingående om det gedigna polisarbete som ledde till Eliassons gripande.

Det har stormat en hel del kring både Springare och mig. Kanske är det därför vi förstår varandra så bra. På de åtta månader som gått sedan hans berömda uttalande har vi blivit vänner. För dem som är intresserade kan jag avslöja att Peter har en enastående talang att berätta en historia på ett fängslande sätt. Jag har sagt till honom att han har försuttit en karriär som skådespelare.

Vi slår oss ner och beställer tre små rätter. Några kollegor till Springare går förbi, nickar diskret. Det är uppenbart att det är hit man ska gå om man vill förtära sina friterade räkor med någon ur poliskåren vid bordet intill.

Den första frågan jag ställer blir självklart följande:

Hur har ditt liv varit sen du skrev ditt världsberömda "jag är så jävla trött"?

- Livet har rullat på, kan man säga, men på lite annorlunda sätt. Det som blev påfallande annorlunda var att helt plötsligt började folk veta vem jag var. jag fick samtal, brev, mejl från folk jag inte känner, från hela Sverige men också från övriga världen. Från USA, Nya Zeeland, Australien, Tyskland, England, Frankrike... detta med "jag är så jävla trött" spreds ganska snabbt utanför Sveriges gränser. Alltså kort sagt hur det såg ut på mitt skrivbord med den här gigantiska överrepresentationen av invandrare inom grova våldsbrott.
- Sen kan man väl också säga att jag även fick kritik kring de här bitarna. Framför allt på sociala medier. Även om de som var kraftigt negativa bara var en liten klick, så var de högljudda, de började smeta på mig ord som rasism, nazism och främlingsfientligt.

Hur kändes det?

- Det var naturligtvis kännbart. Fast de var få blev det ett tryck på mig. Jag är inte den som går och gräver ner mig och får ångest och bryter ihop, men jag blev irriterad och frustrerad över att få epitet som jag överhuvudtaget inte känner mig hemma i och står för, detta med nazism och rasism. Och jag kände en ilska över ledarskribenter på stora tidningar och i etablerade medier, i teve, att de inte ville förstå vad jag pratade om. Att de smutskastade mig med berått mod. Det störde mig att dessa personer med makt underblåste de vänsterextrema strömningarna i till exempel DN, SvD, Aftonbladet, Expressen. Att de använde sina stora arenor för att medvetet misstolka mitt budskap och för att underblåsa polariseringen i just den här frågan om invandrare och kriminalitet. Den frågan är ju ett otroligt brännande ämne, frågan är stekhet.

Kände du dig utnyttjad?

– Ja, det gjorde jag. I propagandan mot mig förde man hela tiden fram en argumentation om det här med "svansen". Nivån har varit väldigt låg, som titta vem som lajkas dig, även om det bara var några stycken... Man gjorde gällande att jag gick i bräschen för extremhögern, och det man kallade "den högerextrema svansen", alltså nazismen. Man utmålade mig till en figur som högerextrema såg upp till, och detta kunde jag inte värja mig mot, det är otroligt svårt att göra det. Var och varannan dag skrev ledarskribenter att jag borde ta avstånd än från det ena, än från det andra. Men det blev omöjligt, jag kunde inte hålla på och ta avstånd från varje liten extrem del som poppade upp i kölvattnet av mitt uttalande. Därför valde jag att inte kommentera alls och den tystnaden tolkades också godtyckligt. Men den här taktiken drabbar alla som är kritiska till den förda invandringspolitiken.

Vi får in maten och Peter fortsätter:

– När etablissemangen inte vill ta tag i den här brännheta frågan som migrationspolitiken är, då är det inte konstigt att de högerextrema grupperna får syre, att de hyllar någon som vågar. Men bara för att jag lyfter den här problematiken innebär det inte att jag står bakom och hyllar deras filosofier och tankegångar, att jag håller med dem. Jag lyfter de här frågorna för att jag anser att de bör diskuteras. Men då går journalister med vänsteragendor in och förvrider det jag säger och får det att låta som något negativt. De försöker få det till att detta ska gynna de mörka krafterna. Det är jag arg på, att de får hållas, att de förvanskar sanningen i de etablerade medierna.

– Man bemödar sig inte att bemöta argumentationen i en seriös diskussion. Man är inte intresserad av att ta en saklig debatt om just detta ämne.

Ditt uttalande om att förintajournalister föll inte i så god jord...

Peter skakar på huvudet.

– Jag menade självklart inte inte att man skulle förintaj någon människa! Däremot att man skulle förintaj möjligheten att misstolka, förvanska och ta över den här arenan. För frågan om integration, invandring och allt runt det befinner sig i ett vakuum, där ingen vill vara. Inte debattörer, inte politiker, för det finns en ständig ångest att trampa snett. Därför äger en klick vänstersympatiserande journalister detta vakuum. Och om någon – som jag – sticker in fingrarna där, då smäller det. Det var därför jag uttalade mig, för jag vill att politikerna ska återta dessa arenor, och därigenom förintajjournalisternas möjligheter att polarisera och snedvinkla.

– Från början skrek de vänsterextrema journalisterna som identifierade sig själva, att de skulle dödas. Sen spred det sig, plötsligt hette det att jag hade sagt att alla journalister borde skulle dö. Men många förstod vad jag menade. Bara det att misstolkningarna gavs större utrymme. Man ville få mig att framstå som ond helt enkelt.

Det skrevs ju också mycket om att man skulle vidta rättsliga åtgärder mot dig. Det har ju varit flera olika brottsmisstankar och polisanmälningar.

– Initialt var det hets mot folkgrupp. Det anmäldes av polisledningen i Örebro i något slags ängslighet innan de knappt visste vad jag hade sagt...

Hur är stämningen mellan dig och dessa chefer idag?

– De har inte visat sig här i polishuset överhuvudtaget. Vi har haft indirekt kontakt genom att de skickat fram någon presstalesman för att sondera, om jag skrivit eller sagt något.. Som jag upplever det vill de inte förknippas med detta alls. De är otroligt rädda. Rent generellt har avdelningen för internutredningen, internåklagaren, uttalat sig över att det är ett problem att polisledningar så snabbt pådyvlar personal brottsmisstankar till höger och vänster utan att det finns någon grund för det. Åklagaren har reagerat och sagt ifrån, att de inte är någon tillsynsmyndighet åt polisen. Det får polisen själva klara ut. Avdelningen för internutredning ska utreda brott, inte trams.

Vi avslutar lunchen och samtalet fortsätter på Peters rum på avdelningen för grova brott. Han jobbar kvar som han alltid gjort, opåverkad av mediastormar.

– Detta med hets mot folkgrupp... Efter att ha tagit del av Facebookinlägget så upprättade polismästare Bo Andersson en anmälan och pådyvlade mig brottet hets mot folkgrupp. Men alla som är det minsta bevandrade i juridik kunde se att det inte fanns ett embryo till hets mot folkgrupp i det jag skrev. Dessutom uttalade sig experten Nils Funcke, att jag inte ens kunde misstänkas för hets mot folkgrupp. Ändå gjorde Bo Andersson en anmälan och kommenterade detta i pressen. Och det ledde till att jag blev uthängd, tidningar skrev och publicerade namn, bild och att jag var misstänkt för brott... ett jävla oskick, får jag lov att säga.

Det är lite olika regler beroende på vem man är.

– Ja, och det har två bottnar: Dels ville man vingklippa och tysta mig, dels skickar man tydliga signaler till andra: Bäst du håller dig på mattan och håller käft. Men det fanns ingen grund och åklagaren la ner ärendet. För det är ingen hets att berätta om fakta!

Därmed är den första delen med anmälan om hets mot folkgrupp och polismyndighetens agerande helt absurt. Man hade kunnat besparat anmälan, tiden hos åklagaren, besväret för mig med uthängningen. Alltihop var helt onödigt.

Sen kom nästa svep. Då gällde det både dataintrång och tjänstefel.

– Ja. Åklagaren ifrågasatte vad det var? Men polismästare Bo Andersson vet inte vad han gör. Han agerar i ett slags ängslig affekt, den kombinationen är inte speciellt bra för omdömet. För när det gäller brottet dataintrång tillsammans med brottet tjänstefel, så finns det inte på världskartan. För att brottet tjänstefel ska komma i fråga så måste man ha agerat inom ramen för myndighetsutövning. Och myndighetsutövning är det inte fråga om när man olovligen går in i ett datasystem. Så det hade också de jurister som Bo Andersson inom polismyndigheten har tillgång till, kunnat tala om för honom. Han borde känna till skillnaden mellan tjänsteutövning och myndighetsutövning. Så brottet tjänstefel skrevs omedelbart av, och det borde han ha förstått. Sen påstod man att jag gjort mig skyldig till dataintrång, när jag sökte statistik för att korrekt kunna svara på en debattartikel i Nerikes Allehanda. Men det är löjeväckande. Jag gick aldrig in i enskilda ärenden utan kontrollerade bara antalet ärenden. Dessutom har jag bara varit inne i ett utredningssystem och inte i något register. Ja, så nu sliter de sitt hår, det har tagit dem åtta månader hittills och de kan inte få någon rätsida på det. Ett brott det annars tar tre veckor att reda ut. Och jag har mycket svårt att se hur de ska kunna hävda ett dataintrång, när jag varit inne i mitt eget utredningsstöd för att kontrollera en statistik uppgift.

De lyckas inte skrämma dig?

Peter lutar sig tillbaka i sin stol.

– Nej, nej, nej. Jag snarare sporrad av dumheten. Jag behöver inte vara politiskt korrekt, jag behöver inte förvanska sanningen, jag behöver inte ägna mig åt korrupta beteenden, försköna saker och ting, utan jag kan kosta på mig att bara vara ärlig och berätta hur det ligger till. Jag har ingen framtida karriär att ta hänsyn till, behöver inte ligga bra till hos höga chefer... Så i den måtto påverkar dessa anmälningar och utspel mig inte det minsta. Det är naturligtvis en liten nagel i ögat på cheferna för de vet inte var de har mig. Jag tänker fortsätta min profession som tidigare. Och när jag får frågor kommer jag berätta naket och ärligt som det är. Jag tänker inte främja den utbredda politiska korrektheten som genomsyrar offentliga verksamheten och framför allt en form av korruption som det också medför. Att man inte följer lagar och förordningar, förskönar statistik, ägnar sig nepotism, omskrivningar... Allt detta sammantaget är ett tydligt korrupt beteende som definitivt inte gagnar uppdragsgivaren, alltså allmänheten, skattebetalarna. Det gagnar bara tjänstemännen. Medborgarnas bästa ska ligga i främsta rummet.

Det har ju skrivits mycket om problemen inom poliskåren. Hur ser du på det? Hur mår den svenska polisen, om du ska beskriva med dina egna ord?

– Som det ser ut idag mår den inte bra. Svensk polis präglas av ängslighet och ett sökande efter sin borttappade identitet. Detta får konsekvenser i det dagliga livet när det gäller olika kriminellas beteenden, deras bristande respekt och rättsuppfattning. Vi måste värna vår profession, som numera är väldigt urvattnad. Vi måste hitta tillbaka till det vi ska göra, och det folk förvänta sig av oss. Då kan vi börja gripa brottslingar, utreda brott, få framgång i utredningar, låsa in folk så de inte kan begå fler brott. Men det kräver att vi vet vår identitet och är trygga i den.

– Polisen är den yttersta posten för att värna demokratin i samhället, för att folk ska kunna leva i fred och frihet, gå trygga på gator och torg oavsett tidpunkt, ha sina saker i fred. Folk ska inte behöva vara rädda. För att det ska kunna ske, har vi polisen medel, vi kan använda mycket grovt våld helt lagligt för att värna dessa värden. Folk har rätt att förvänta sig att vi sköter vår roll. Att vi griper, lagför, skapar trygghet. Men de 15-20 senaste åren har vi hamnat i något slags ingenmansland. Vi har blivit administratörer som har hamnat i ekonomiska styrsystem i vår organisation. Allt ska planeras, kontrolleras. Vi har gått från vår kärnverksamhet och deltar i olika sociala experiment som samverkansgrupper och olika satsningar som egentligen är helt meningslösa. Därmed har vi inte tid att göra det vi ska och respekten för själva polisprofessionen försvinner. I utsatta områden har man ingen respekt för polisen. Man hotar, kastar sten, spottar. Går till verbala attacker, säger ”ni får inte vara här”. Och polisen försöker lösa situationen med en dialog. Vår roll har blivit så urholkad och det är väldigt allvarligt.

Vi pratar om sprängningar av polisstationer i Hallstahammar och nu senast Helsingborg, om hot mot enskilda poliser, om sprängda bilar och vandalisering. Men till skillnad mot en del av de röster som hörts i pressen och som försöker släta över dessa händelser, är han starkt kritisk och allvarligt oroad.

– Vissa vill gärna förklara det ökade våldet mot polisen med att kriminella är frustrerade... Det är strunt. Ja, någon gång finns dessa motiv kanske. Men i det stora hela beror inte det allmänna hotet mot polisen på frustration, utan på att vi har urholkat vår profession. Det är som vargar, de ser när något börjar bli försvagat. Alfahannen börjar bli sjuk, då tar andra mark. De kriminella flyttar hela tiden fram sina positioner. De tränger bort polisen, generellt, och då handlar det inte om att polisen är så fruktansvärt effektiv. Utan att polisen inte klarar av det som sker.

Vad är det vi ser hända i Sverige nu?

– Jag är djupt bekymrad över hur utvecklingen är. Och undrar hur långt det måste gå innan folk i beslutsfattande positioner och politiker vaknar och ser vart vi är på väg någonstans. Man fortsätter stoppa huvudet i sanden. Gällande Helsingborg, men även här i Örebro nu, då går man ut och säger att man har full kontroll. Det är precis tvärtom, vi har tappat kontrollen. Och i nästa andetag säger man, det här sporrar bara oss, det här viker vi inte från. Vi kommer jobba ännu hårdare. Men det stämmer inte heller. För jag vet hur man påverkas när man blir utsatt för hot. Det påverkar visst. Det påverkar polisverksamheten, både verksamheten och enskilda poliser. Och sen kommer debatten, är det värt det, ska vi utsätta oss... Jag vet att det finns ett antal poliser här i Örebro som inte vill åka på jobb till exempel i Vivalla. För det är obehagligt. När vi nått till den punkten är vi riktigt, riktigt illa ute. När polisen hamnar i det läget att man rädd att hamna i ett bakhåll, då har det gått mycket, mycket långt och vi är mycket illa ute. För mig är det en gåta hur polischefer inför allmänheten framhärdar att man har full koll. Vad vill man vinna på det?

Är det för att man inte vill skrämma folk?

– Ja, men det gagnar inte att ljuga för att komma tillrätta med problemet, för då hamnar man i en Bagdad Bob-anda. Folk förstår inte hur illa det är. Och man kan inte heller begära att gemene man ska förstå, för de får ju inte korrekt information. Det kan jag inte förlika mig med. Talar man däremot exakt hur det ligger till så kan man väcka en opinion. Då får politiker mer mandat och stöd bland befolkningen att fatta radikala beslut för att komma tillrätta med problemen. Att försköna hjälper aldrig. Att vara Bagdad Bob skadar bara värre i längden.

Många anser att Sverige är förlorat när det kommer till kriminalitet.

Peter blir tyst en stund. Han protesterar inte omedelbart, säger inte emot mig som jag hade hoppats, när jag uttalar ett sånt kraftfullt och i många öron provocerande påstående. Till slut kommer det.

– Ja...

Han tittar liksom förbi mig. Jag gillar inte alls han reaktion.

– Då kommer vi till detta med orsaker, säger han till slut. För att kunna komma tillrätta med problemen, så kommer vi tillbaka till det här ursprungliga. Mitt "jag är så trött". Att sätta fokus på frågan om kriminella invandrares mycket kraftiga överrepresentation inom våldsbrott i allmänhet och mycket grova våldsbrott i synnerhet. Och då kommer vi till frågan som du ställde och många andra ställer sig – vad ska man göra, eller är vi verkligen förlorade? Steg ett i detta är att försöka identifiera de här problemen, och då måste frågan om kriminella invandrare upp. Sverige är uppbyggt på forskning och statistik. Man tar fram fakta, fakta, fakta när det gäller allt annat. Men när man kommer fram till den här frågan då vill man inte ta fram fakta. Då vill man hänvisa till BRÅ:s rapport från 2005. Man konstaterar att de kriminella bor i socioekonomiskt svaga områden, punkt. Jag vill hävda att detta bara är halva sanningen. Den egentliga orsaken till, som skulle vara intressant att ta fram är, varför hamnar man i kriminalitet? Vad är det som gör att vissa blir kriminella, och andra inte? Ta bara Vivalla här i Örebro som exempel. Där bor ca 7-8.000 personer runt 75% av dem är av utländsk härkomst. Vivalla har blivit symbolen för ett socioekonomiskt utsatt område, med grov kriminalitet. Här samsas minst fyrtio olika nationaliteter. Om vi nu ska gå på BRÅ:s gamla statistik från 2005 (med underlag från 2001), kan man fråga sig vad det beror på att den absoluta majoriteten av dem som bor i Vivalla *inte* är kriminella?

– Det finns forskning som visar att socioekonomiska orsaker håller inte som förklaringsmodell. Den här mycket gedigna forskningen visar däremot att viktigaste orsaken till att folk hamnar i kriminalitet är ett slags arv, kulturfrågor, rättsuppfattning, demokratifrågor, jämlikhetsfrågor, det är sånt som formar barn och ungdomar. När man inte har rätt normer, inga gränser, då för man över olika dysfunktionella företeelser på sina barn. Det skapar ett utanförskap. Sen så hamnar de som utvecklar kriminalitet i utsatta områden. Och människor som bor där utvecklas och projiceras för de här parametrarna. Men det är inte själva företeelsen att man bor i området som i sig skapar kriminaliteten.

– Nu tror man att integration är att hjälpa till med läxläsning och med skridskoåkning. Men jag tror snarare det handlar om att stötta och hjälpa föräldrar och visa vilka normer, regler och kultur vi har här i Sverige. Vi måste utgå från att de som kommer hit vill bli svenskar. Därför behöver vi förklara vad vi har för syn på demokrati, jämlikhet, kvinnor. Men, för att kunna göra detta, för att kunna klara av det, måste vi anpassa antalet invandrare så att vi kan integrera människor på det här viset.

Han slår ut med händerna.

– För om det bara var områdets fel så kunde vi lösa det enkelt, vi kunde ta dit grävskopar och jämna Vivalla med marken och sprida ut människor i andra områden, så, färdigt. Men problemen skulle inte försvinna för det... Det visar att det också är andra faktorer som styr, som normer, kulturer och uppfattningar. Så detta är en väldigt svår fråga, men samtidigt så måste man våga ta i den. Att vi hamnat här beror på rädslan, ängsligheten från politikerna att bli smisket på fingrarna och ifrågasatte att man är rasist när man talar klarspråk. Och då väljer man att tita och det blir en ickefråga och det fortsätter bara att mala runt.

Det är väldigt befriande att lyssna på Peter och den naturliga följdfrågan är given:

Varför blir inte du polischef?

Han ler snett.

– Jag är inte politiskt korrekt. Jag dagtingar inte med mitt samvete.

Men du vet att många skulle vilja se dig som polischef, eller hur?

Han skrattar lite, det är svårt att avgöra om han bli generad.

– Jo, men det har man ju hört.

Vad skulle du göra som första åtgärd om du faktiskt fick den positionen?

– Det första jag skulle göra är att reformera polisutbildningen och se till att den blev mer anpassad efter yrket polis, jag skulle bromsa akademiserigen av den. Som det är nu lallar man iväg. Men forskning kan man få fram ändå. Jag skulle inrikta utbildningen mot själva polisrollen.

– Sedan skulle jag dela upp polisen. I kampen mot brottsligheten skulle jag skapa en myndighet med förberedande verksamhet, uniformsverksamhet, säkerhet på gator och torg. Sen en separat myndighet som ekobrottsmyndighet, en brottsutredningmyndighet i symbios med åklagarmyndigheten. Jag skulle vilja integrera kriminalpolisverksamheten, alltså spaning, underrättelse och utredning i symbios med åklagarna. Vi skulle effektivisera brottsutredningsverksamheten väsentligt om vi ägde både makten och resurserna. Brottsutredningsverksamheten skulle renodlas för att klara upp brott och få kriminella dömda.

Hur trött är du idag?

– Bildligt talat blir jag allt tröttare på alla de företeelser som uppdagas. Tröttheten kommer av att man fortsätter att förtiga sanningen, att vi inte har kontroll... det påverkar oss negativt. En annan sak jag är trött på är den envisa manipuleringen av statistik som vår högste chef Dan Eliasson ständigt redovisar och kommer undan med. Nu senast har han redovisat statistiken till regeringen januari-augusti, att man skickat fram 2,4% fler utredningar till åklagarmyndigheten än samma period 2016. Det tar han som intäkt att vi brutit vår den negativa trenden i uppkläring av brott. Han drar på med massa, att de infört åtgärder, anställt civila utredare, tillfört tekniska hjälpmedel. Men när jag räknat om alltihop, så hamnar vi istället på minus 2,4%. Den nedåtgående trenden fortsätter. Jag satt här med Dan Eliasson i februari och då tillstod han att jag hade rätt. Jag är trött och irriterad på detta ljugande och manipulerande för att det ska se bra ut. Detta slår man ner i halsen på Morgan Johansson och regeringen.

Tror du att du kommer pigga till?

– Ja, det är jag övertygad om. Jag har så mycket jag skulle kunna torgföra... Jag har så många konkreta exempel hur korrupt polisverksamheten är. Men det måste redovisas i annan form än enstaka krönikor och artiklar.

Hur har ditt liv påverkats av att du blev skribent?

– Jag har alltid skrivit dikter men det är roligt att skriva krönikor. Och det kommer nog att bli en bok så småningom. Om mitt polisliv. Om hur jag stått i valet mellan att bli förskollärare, kock eller polis. Naturligtvis vill jag också skriva mer om mina politiska tankar. Om hur jag formats, hur polisverksamheten var när jag började. Jag har sett en förändring under 40 års tid, och hur utvecklingen ser ut. Att den politiska korrektheten blev befäst, inte bara inom polisen.

Vad tycker du om politisk korrekthet i allmänhet?

– Den är kontraproduktiv, destruktiv, och det kommer inget gott ut ur den. Den politiska korrektheten styr in den allmänna debatten i olika åsiktskorridorer där man inte kan förhålla sig på ett fritt sätt. Det ska hela tiden styras upp genom olika agendor. Den har lagt sig som en våt filt över alla möjligheter att diskutera problem på ett ohämmat och förutsättningslöst sätt. Vill man vara hård kan man säga att politisk korrekthet, feghet och ängslighet har förstört hela Sverige.

Klockan tickar och eftermiddagen börjar bli sen. Vi går och tar en kopp kaffe i automaten i gången längre bort. Sen småpratar vi lite om livet, om barnbarn och resor till Spanien, om att spela på trav och hur det är att bli äldre.

Peter följer mig ner och ut. På parkeringen står en skinande vinröd motorcykel och han nickar åt det kraftfulla fordonet.

– Jag funderar på att skaffa en sån här, säger han och ser nästan pojkaktigt förtjust i.

Sen ger han mig en varm kram.

– Kör försiktigt, säger han och vinkar.

